

Voorstelling choreograaf Morris vlotte pastorale

Gezelschap: Monnaie Dance Group Mark Morris met *L'Allegro il penseroso ed il moderato*. Choreografie: Mark Morris; muziek: Georg Friedrich Händel; decor: Adrienne Lobel; kostuums: Christine van Loon; licht James F. Ingalls; begeleiding: Symfonieorkest en -koor van de Muntscouwburg o.l.v. Craig Smith. Gezien in Muntscouwburg Brussel. Nog te zien 11, 14, 17 en 20/12 aldaar.

Door INE RIETSTAP

Zesentwintig jaar lang was het Ballet van de XXste eeuw, geleid door de Franse choreograaf Maurice Béjart, het paradepaardje van België. Gevestigd in de Muntscouwburg te Brussel als onderdeel van de Nationale Opera bracht het gezelschap talloze spectaculaire voorstellingen, gedanst door een schitterend arsenaal van dansers. Er werd een zeer groot en enthousiast publiek opgebouwd en de internationale faam leidde tot lucratieve buitenlandse tournees. Béjart stichtte daarnaast een opleidingsinstituut dat ook al wereldfaam verwierf: de Mudraschool, waaruit opmerkelijke dansvernieuwers voortkwamen zoals Anne Teresa de Keersmaecker.

Dreigende bezuinigingen en steeds groter wordende tekorten bij de Opera deden bij Béjart de terechte vrees ontstaan dat zijn baas, opera-intendant Gerard Mortier, beslissingen zou gaan nemen die lijnrecht tegen de belangen van de danssector zouden ingaan. Béjart trachtte tevergeefs zijn gezelschap, dat geen financiële problemen had, onafhankelijk te maken van bestuur en opera-intendant. Bij de politiek vonden die plannen wel een gewillig oor, maar Mortier wenste de enige baas in de Munt te blijven. Met als resultaat dat Béjart met zijn dansers in 1987 naar Lausanne vertrok, de Belgische danswereld ontredderd achterlatend.

Want wat Béjart al vreesde werd bewaarheid: de Mudraschool wordt opgeheven en Mortier, inmiddels ook intendant van de opera's van Antwerpen en Gent, doekte alle daaraan verbonden balletafdelingen op, en engageerde de Amerikaan Mark Morris met achttien uit Amerika meegebrachte dansers als vaste dansbepeler van de Muntscouwburg. Een operatie die ongetwijfeld geld voor de Opera oplevert, maar die de Belgische dans en dansers in de kou laat staan. Waarmee weer eens overduidelijk

is aangetoond hoe volstrekt verwerpelijk het is dat een opera-intendant over het wel en wee van een dansgezelschap kan beslissen. Een situatie waaraan ons Nationale Ballet bij de verhuizing naar het Muziektheater god zij dank op het nippertje ontsnapt is.

Mortier is van mening dat Mark Morris voor de broodnodige frisse wind zal gaan zorgen. Het eerste optreden van het nieuwe gezelschap werd wat mij betreft echter een danige ontgoocheling. Voor zijn Brusselse debuut koos Morris als muzikale compositie de pastorale ode *'L'Allegro il penseroso ed il moderato'* van Händel naar gedichten van John Milton. Een ideaal stuk om te dansen, vindt Morris, vanwege de verschillende gemoedstoestanden die erin bezongen worden. De gebruikte bewegingstaal is soepel, ongecompliceerd en suggereert vooral natuurlijkheid, en roept in

de verte reminiscenties op aan het werk van Paul Taylor.

De voor deze gelegenheid tot 24 dansers uitgebreide groep doet vooral denken aan een stel nateve, wat geëxalteerde mensen die, gehuld in slecht zittende wapperjurkjes en pastelkleurige tricots, zich vereenzelvigen met kwinkeleerende Jeeuweriken, groene heuvels, kabbelende beekjes, weiden vol madelieven, zwoegende doch levensblijde maaiers en maanvolle nachten.

In het zeer fraaie, strakke decor van transparante doeken die veelvuldig op en neer gaan en in alle kleuren van de regenboog belicht worden, werd dan ook heel wat afgehuppeld en afgesmacht. Armen worden verlangend opgeheven en rondgezwaaid. De benen en blote voeten mogen kennelijk vooral niet gestrekt worden en men draaft voortdurend blij op en

af. Soms zijn er boeiende ruimtelijke patronen en bewegingscombinaties die een glimp geven dat Mark Morris tot meer in staat is dan hij hier te zien gaf, en waarvan hij ook duidelijk blijk had gegeven in de dansfragmenten die hij maakte voor de opera *Nixon in China*.

Het was deze avond alsof Morris vooral duidelijk wilde maken dat hij zijn Brusselse publiek iets anders wil voorzetten dan het gewend was: geen imponerende theatrale effecten, geen briljante dansers. De choreograaf zegt zijn dansers vooral te kiezen op hun persoonlijkheid en het vreemde was dat juist dat aspect volkomen ontbrak. De uitvoerenden manifesteerden zich in dit werk althans als weinig markante dansers waarvan er meer dan dertien in een dozijn gaan. Technisch redelijk, en wat de meesten betreft met een minimale theatrale overdacht. Zeker geen groep van internationale allure.

Het publiek scheen het allemaal prachtig te vinden, of gold het applaus vooral de fraai zingende dansers en het goed spelende orkest? In Amsterdam zou deze dansvoorstelling ongetwijfeld gegniffel en boegeroep hebben opgeleverd.